12/02/2024

Μεσσηνίας Χρυσόστομος: «Δεν χρειάζονται παροξυσμοί και ακρότητες»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μεσσηνίας

“Η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει κάποιες αξιωματικές αρχές. Από το βάπτισμα δεν μπορεί να αποκλεισθεί κανείς”, είπε μεταξύ άλλων ο Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος σε συνέντευξη που παραχώρησε στο TODAY FREE αναφορικά με το προς ψήφιση νομοσχέδιο για τον γάμο και την τεκνοθεσία από ομοφυλόφιλα ζευγάρια. “Ο ρόλος της Εκκλησίας είναι διδακτικός και κατηχητικός και όχι καταγγελτικός ή εκδικητικός”, υπογράμμισε.

Παρακάτω ολόκληρη η συνέντευξη:

- Ο γάμος και η τεκνοθεσία από ομοφυλόφιλα ζευγάρια απασχολούν την κοινωνία και όπως είναι φυσικό και την Εκκλησία. Από όλες τις πλευρές ακούγονται και υπερβολές. Τι θα πρέπει να προβληματίσει περισσότερο τους πολίτες, την Εκκλησία και την πολιτεία.

Η σημαντικότερη συνέπεια αυτής της νομοθετικής ρύθμισης είναι η θεσμοθέτηση μιάς μορφής γάμου, η οποία όμως έχει σοβαρές συνέπειες στην οικογένεια και κατ' επέκταση στην κοινωνία, αφού η οικογένεια αποτελεί τον πυρήνα της κοινωνίας. Το αδιέξοδο στο οποίο οδηγεί αυτό το νέο μοντέλο οικογενειακής σχέσης επιβεβαιώνεται πρωταρχικά από το αδιέξοδο στην υιοθεσία ή στον χρησιμοποιούμενο από κάποιους νεολογισμό στην τεκνοθεσία. Πουθενά στη φύση δεν έχουμε σύναψη όμοιων φύλων που να οδηγούν σε τεκνογονία. Αυτή ακριβώς η φυσική των ομοφυλοφίλων ζευγαριών ανεπάρκεια έχει σοβαρές επιπτώσεις στην ίδια την κοινωνία, όπου μετακυλίονται προβλήματα, τα οποία θα αναφυούν σε βάθος χρόνου, όπως έγινε κυρίως στα σκανδιναβικά κράτη τα οποία πλέον οδηγούνται σε κατάργηση του νομικού αυτού πλαισίου.

- Από ανθρώπους και της Εκκλησίας έχει διατυπωθεί η άποψη ότι η ομοφυλοφιλία είναι ασθένεια. Οι επιστήμονες υποστηρίζουν το αντίθετο. Ποια θα πρέπει να είναι η αντιμετώπιση αυτών των ανθρώπων από την Εκκλησία;

Δεν είμαι ούτε ιατρός ούτε ψυχολόγος αλλά για την Εκκλησία και αυτοί οι άνθρωποι έχουν μία θέση, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι αποδεχόμεθα ή αναγνωρίζουμε την ομοφυλοφιλία ως μία κατάσταση «κατά φύσιν», όπως άλλωστε κάθε άλλη «παρά φύσιν» επιθυμία δεν γίνεται αποδεκτή. Η Εκκλησία τους αποδέχεται με την αμαρτωλότητα τους (όπως όλους μας εξάλλου) και μέσα από την «θεραπευτική» της πρακτική προσπαθεί να τους οδηγήσει και πάλι στο «κατά φύσιν».

- Τα παιδιά που αποκτούν τα ομοφυλόφιλα ζευγάρια θα πρέπει να βαπτίζονται σε νηπιακή ηλικία; Άλλωστε έχουμε και την περίπτωση του Αρχιεπισκόπου Αμερικής που βάπτισε παιδιά ομόφυλου ζευγαριού. Δύο μέτρα και δύο σταθμά;

Η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει κάποιες αξιωματικές αρχές. Από το βάπτισμα δεν μπορεί να αποκλεισθεί κανείς. Συνεπώς με βάση αυτή την αρχή θα πρέπει να σκεφτούμε όλοι και να προβληματιστούμε ως Σύνοδος για τον τρόπο με τον οποίο θα αντιμετωπίσουμε αυτήν την νέα πρόκληση. Δεν χρειάζονται ούτε βιασύνες ούτε μεμονωμένες πρωτοβουλίες.

- Όλα δείχνουν ότι το νομοσχέδιο για τα ομοφυλόφιλα ζευγάρια θα ψηφιστεί. Πως πρέπει να αντιδράσει η Εκκλησία στην περίπτωση αυτή;

Ο ρόλος της Εκκλησίας είναι διδακτικός και κατηχητικός και όχι καταγγελτικός ή εκδικητικός. Η Εκκλησία λοιπόν θα συνεχίσει να κάνει ό,τι κάνει και να ευαισθητοποιεί το ποίμνιό Της χωρίς παροξυσμούς και ακρότητες, λέγοντας την αλήθεια, όπως αυτή διασώζεται στο Ευαγγέλιο και στην εκκλησιαστική της παράδοση.

- Τα τελευταία χρόνια η Θρησκεία με ευθύνη της ή όχι είναι μέρος των γεωπολιτικών εξελίξεων σε πολλές περιοχές του κόσμου. Πως μπορεί αυτό να ανατραπεί ή να λειτουργήσει υπέρ των λαών;

Πρέπει να κάνουμε μία πρώτη διευκρίνηση. Το θρησκευτικό φαινόμενο είναι στοιχείο κάθε κοινωνίας όσο και αν πιστεύουν κάποιοι ότι μπορούν να το παραθεωρήσουν. Οποιαδήποτε λοιπόν γεωπολιτική εξέλιξη σε έναν τόπο συμπαρασύρει ή κάνει μέρος αυτής της εξέλιξης και την κάθε θρησκευτική έκφραση. Συνεπώς το θρησκευτικό γίγνεσθαι γίνεται μέρος διαμόρφωσης του κοινωνικού γεγονότος. Η δεύτερη βασική διευκρίνηση αφορά τον ρόλο του θρησκευτικού γεγονότος μέσα σ’ αυτές τις γεωπολιτικές διαμορφώσεις και κοινωνικές εξελίξεις. Εδώ ακριβώς καταγράφεται και η ειδοποιός διαφορά μεταξύ των διαφόρων Θρησκειών, εάν δηλαδή ενισχύουν την ειρήνη, την συνύπαρξη, την ανεκτικότητα, την καταλλαγή και την συνεργασία μεταξύ των λαών προς ωφέλεια του λαού και την κοινωνίας ή προτρέπουν και παροτρύνουν την σύρραξη, τον πόλεμο, την καταστροφή. Εδώ θα ήθελα να σημειώσω ότι η Εκκλησια δεν είναι θρησκεία αλλά είναι η υπέρβαση κάθε θρησκευτικής έκφρασης.

- Η εγκληματικότητα των ανηλίκων κυριαρχεί πλέον παντού. Τι θα μπορούσε να κάνει η Εκκλησία για την αντιμετωπισή της, και γιατί μέχρι τώρα δεν έχει παρέμβει;

Η ύπαρξη της βίας είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο, το οποίο εκδηλώνεται με διάφορες μορφές (οπαδική, ενδοοικογενειακή, εξωοικογενειακή, ενδοσχολική κ. ά.) μέσα στην κοινωνία. Τα τελευταία χρόνια έχει ενταθεί ακριβώς γιατί πλέον οι

άνθρωποι βλέπουν τον συνάνθρωπό τους ως εχθρό ή ότι κινδυνεύουν από αυτόν και προσπαθούν ή να αμυνθούν ή να διεκδικήσουν από αυτόν ακόμη και το δώρο της ζωής, ως απότοκο της πανδημίας, όταν ο ένας θεωρούσε τον άλλον ως «εχθρό», οποίος του απειλεί την ζωή, εξαιτίας του Covid 19.

Το φαινόμενο «βία» είναι ένα πολυπαραγοντικό, πολυδύναμο, πολύπλοκο και πολυδιάστατο ζήτημα το οποίο δεν αντιμετωπίζεται ούτε επιλύεται με μεμονωμένες και αποσπασματικές δράσεις. Χρειάζεται σχέδιο, ειδικούς και συντονισμένες δράσεις σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας. Η Εκκλησία έχει κατά καιρούς, μέσω των Ιερών Μητροπόλεων, καταβάλλει προσπάθειες ευαισθητοποίησης του ποιμνίου της για το ζήτημα αυτό, όμως ξέρω ότι αυτό δεν αρκεί γιατί η «ποιότητα» του ζητήματος, απαιτεί δραστικές και συλλογικές δράσεις και ενέργειες σε τοπικό αρχικά επίπεδο και με συντονισμό κάποιου οργάνου στο οποίο θα συμμετέχουν εκπρόσωποι πολλών φορέων από τις τοπικές κοινωνίες με εξειδικευμένα στελέχη.